

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT

Rosa Serra a Sant Joan de les Abadesses | El nom de l'escultora olotina Rosa Serra i Puigvert copa la totalitat (o gairebé) de la crònica d'aquesta edició, i és que la vila de les Abadesses va acollir recentment dos actes civoculturals amb ella com a protagonista. De fet, i al respecte, el suplement de cultura del setmanari *El Ripollès* titulava així el doble esdeveniment: «Rosa Serra, més present que mai en el món creatiu i educatiu de Sant Joan».

Efectivament, davant de la façana principal de l'edifici de secundària de l'Institut Escola Mestre Andreu, va tenir lloc l'acte d'inauguració del grup escultòric *Enaltiment de l'escola: estudi, esforç, futur*. Sota aquest lema, Rosa Serra obrà, per una banda, una parella compartint la lectura d'un llibre obert a la falda del noi, i per l'altra, un noi en posició entre sedent i ajaçada, concentrat en un altre tipus de lectura, la d'una tauleta electrònica, però lectura al cap i a la fi.

En un moment del discurs que vaig dirigir a la concurrència (com a director de l'IE Mestre Andreu fins al curs passat i com a patrocinador del monument esmentat), vaig dir: «Té molts significats: la lectura com a paret mestra del sistema educatiu, el present que faig al centre i al poble i el meu homenatge particular al món de l'estudi, a l'escola, als alumnes i al professorat».

Per la seva part, Rosa Serra, en el seu discurs d'agraïment, digué que el grup escultòric simbolitza l'estudi, sí, però també «la solidaritat entre l'alumnat... una escultura que es pot tocar, amanyagar, una sensació que no es pot perdre

mai». Val a dir que la peanya sobre la qual s'assenta el monument està dissenyada per l'estudi EMBA, del mateix arquitecte de l'edifici de l'institut, Enric Massip.

Exposició de pintures | Les sales Joan Maragall i Josep Puig i Cadafalch van acollir una exposició també de Rosa Serra però en aquest cas de pintura i no pas d'escultura, que és la disciplina que conreai li ha donat renom i prestigi internacionals. Les teles, olis en la seva immensa majoria, van ser pintades en un lapse de temps curt, molt curt, amb prou feines tres anys i escaig, de 1971-1972 a 1975, els anys en què s'inicià en el món de la creació artística just abans de passar-se a l'escultura. La temàtica dels llenços comprenia des de retrats (magnífic el dedicat a qui fou el seu mestre i mentor, l'escultor d'Olot Lluís Curós) fins a natureres mortes, passant per paisatges urbans i naturals i composicions en homenatge al seu pintor admirat, Torres Garcia.

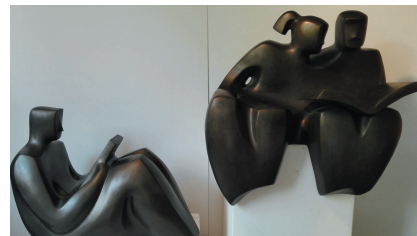
No cal dir que aquestes obres, llevat d'un parell o tres, no havien vist mai la llum d'una sala d'exposicions ni tampoc no havien estat mai mostrades a la mirada curiosa dels contempladors... No és exagerat afirmar que les teles que se'ns oferien als nostres ulls constituïen una veritable primícia (en termes musicals estariem parlant d'una «estrena mundial») i d'aquí el títol de la mostra: «Opera prima». Quadres i obres primerenques dotades d'una qualitat i bellesa innegables, indiscutibles, que, en un exercici d'ucronia, et duen a imaginar on podria haver arribat Rosa Serra si hagués seguit pel camí de la pintura en comptes d'haver triat el de l'escultura. I el calendari d'aquest, valgui l'expressió, «descobriment» no acaba a Sant Joan, perquè està previst que visiti

altres galeries gironines, la primera de les quals a Calonge.

Algú va dir, mig en broma mig seriosament, en el col·loqui que de manera espontània es va generar en el moment de la inauguració, que, quan s'escrigui la petita història de la vila, el dia 28 de setembre de 2019 caldrà assenyalar-lo com el dia de l'artista Rosa Serra per tot el que s'acaba de comentar.

Cinc escultures al Ripollès | Per anar acabant, cal dir que el monument *Enaltiment de l'escola: estudi, esforç, futur* enriqueix el patrimoni monumental d'escultura pública de la comarca del Ripollès, i ben particularment dels monuments sorgits de les mans de Rosa Serra, que, amb aquest darrer, són cinc: els dos de Ribes de Freser (*Els pastors* i *Gos d'atura*), un a Llanars (*Pausa*) i un a la rotonda de la C-38 a Molló (*Comunicació*).

Sense deixar, però, el món de l'escultura pública i per justificar el mot «gairebé» del principi d'aquest escrit, només em queda dir que l'estàtua de bronze d'*El Comte Arnau* que corona el pinacle de la font monumental de la plaça d'en Clavé ha estat baixada per primera vegada des que es va col·locar l'any 1927 per sotmetre-la a un procés profund de restauració, un cop acabats els treballs de neteja i reparació de la font.

>> L'escultura *Enaltiment de l'escola: estudi, esforç, futur*, de Rosa Serra.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > LLUÏSA PAREDES

Ja fa dos anys que visc a Lisboa, i aquest serà el tercer. Hi vaig anar per estudiar música, en particular per anar a estudiar amb un professor de violoncel que fa classes allà. Lisboa m'agrada, m'hi sento còmoda. És bonica, tranquil·la, autèntica. Encara conserva caràcter dins aquest món actual on tots els indrets tendeixen a homogeneïtzar-se i a perdre les particularitats. Quan vas a viure en un altre país, tot i trobar a faltar casa teva, intentes sempre fer d'aquest nou espai una mica casa teva. Trobo que a Portugal, si més no a Lisboa, hi ha molta simpatia pels catalans, hi ha com una mena de germanor que fa que empatitzin molt amb nosaltres i amb el que estem vivint aquests darrers temps. Sembla que força gent està al corrent de tot el procés català. És clar que, com a tot arreu, no tothom ho sap ni a tothom li interessa; hi ha gent que viu al seu món, però sempre t'escolten i t'entenen. L'element que em sorprèn més és la poca gent jove interessada en política: normalment sempre acabo parlant de política

amb gent més gran. Un altre aspecte que em xoca molt és la concepció que tenen del seu exèrcit, totalment diferent de la d'aquí. Per exemple, aquí, si algú s'apunta a l'exèrcit, ho trobem estrany i quasi sempre és indicador d'una certa ideologia. En canvi, allà, tinc molts companys que s'hi allisten, i moltes vegades deixen la universitat per tenir un contracte d'uns quants anys amb l'exèrcit. Segurament es deu al paper, molt diferent, que un i altre exèrcit van tenir en la transició cap a la democràcia. També trobo que és un país bastant conservador i tradicionalista. Molta gent jove és molt religiosa; potser va a missa perquè sempre ha sigut així però no s'ha parat a plantejar-s'ho, hi va per compromís. En fi, això són sensacions meves, no pretenen ser cap crítica. En tot cas crec que hem d'aprendre de tot i de totes les situacions i experiències que se'ns presentin. I quan arribem a un lloc nou hem d'intentar anar-hi sense prejudicis i disposats a adaptar-nos, a integrar-nos.